

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput VII. Quàm fidelis, & obsequentis socij munus spiritui suo præstiterit
corpus hujus Virginis, ut progredereetur in perfectione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT VII.

Quàm fidelis, & obsequentis socij munus spiritui
suo præstiterit corpus hujus Virginis, ut progredere-
tur in perfectione.

Non minus pia, quam vera
est doctrina, efficacibus proba-
ta scripturæ testimonijs à San-
ctis Patribus, quâ instrui-
mur, quod, sicut in peccatoribus per-
fricta frontis spiritus induere videtur condi-
tiones carnis, certòq. modo brutescere, ut idcir-
co miserabilis homo prorsus in statum degene-
ret effrenus jumenti: ita in Justis jam perfe-
ctam virtutem assecutis, corpus (magis minuf-
ve, juxta virtutis gradum) adeo imbuatur
affectibus spiritus, obsequaturq. tantopere ra-
tioni, ut videatur effici spirituale; quem in
modum homo ita penitus subijcitur suo Deo,
ut caro tam procul absit ab impedienda anima
in via perfectionis, ut potius illam suo modo
videatur adjuvare, eique prodesse ad curren-
dum expeditius. Divinam istam Philosophi-
am nos sublimissimè docuit hæc Virgo, haustam
tum ex propria experientia, tum ex visionibus,
quibus illam Deus dignatus est ipsi revelare.
Unde in quadam charta, mense Septembri, An-
no sexcentesimo vigesimo quarto, ita scripsit.

Quamvis carni sua insit lucta cum spiri-
tu, & natura peccato infecta impediat o-
pera gratiæ, propter continuum pondus,
quo à corpore, ejusdemque sensibus mise-
ra anima infestatur, ut ab amore & cupidi-
tate rerum terrenarum deprimatur: inter-
dum tamen, quando magnus DEUS no-
ster & Dominus quampiam animam suæ
dulcedinis prævenit benedictionibus, &
gratiæ suæ donis exornat & corroborat,
ipsam quoque naturam reddit spiritualementem,
atque mirâ providentiâ ac dexteritate, tan-
tâ corpus jungit familiaritate spiritui, ut
non auferendo suam naturæ nostræ condi-
tionem, ita illam nihilominus videatur
transformare, ut pro rata subjectionis, quâ
naturalia subserviunt supernaturalibus, jâ
quodammodo intelligatur corpus quasi
conversum esse in spiritum. Sanè ferrum

non desinit esse quod est, quando penetra-
tur, totumque occupatur ab igne; & ni-
hilominus jam non apparet esse quod erat,
sed transmutatū in naturam ignis, isdem-
que præditum qualitatibus, quoad istæ se
in tam diversis compatiuntur subjectis. In
hoc fortunato statu non solum corpus non
impedit spiritum, ut potius illi videatur
prodesse, & præbere auxilium in agendo,
sicut debilibus oculis prosunt conspectilia
ad facilius & clariùs videndum, quod ab-
que illis videre non possent. Hæc est fe-
licitas istius statûs, qui tamen non facili-
obtinetur: quia præsupponit diuturnum
& continuum seriæ in rebus omnibus om-
nibus mortificationis exercitium, assidu-
am, atque fidelissimam cum Deo consue-
tudinem & familiaritatem.

Id me quadam vice docuit Majestas a-
mabilissimi Servatoris nostri: nam ducen-
do me ad pulcherrimū quoddam pratum,
& gratiosissimis ornatum floribus, ibique
mecum deambulando, mihi dixit: Vide,
quàm sit speciosum & amœnum istud pra-
tum. Hic mihi fuit datum interitum lu-
men, & cognovi, quòd, sicut illud pratum
licet naturæ sit terrenæ, & ex terra proge-
neratum, spectatâ nihilominus pulchritu-
dine, amœnitate, & jucunditate, apparet
longè diversum, prorsusque perfectius ter-
râ, ita terrena nostra natura unita spiritui,
qui diu servivit Deo, seque in multis & va-
rijs omnigenarum virtutum exercuit acti-
bus, non perdendo quod est ex semetipso,
id tamen perdidisse videatur, seque pro-
pter unionem, & intimam cum spiritu mi-
tam consuetudinem, adeò in ipsum trans-
formavisse, ut jam non amet quidquam,
aut aversetur in hoc mundo, præter id,
quod idē spiritus aversetur & amat. Deus
inhæterem hujus veritatis cognitioni, di-
gnatus est me Dominus edocere, majorem

ac maiorem in hoc eodem statu reperiri perfectionem, & corpus eo fieri similius spiritui, quò huic promptius infervit. Idcirco vidi, illud prætè detrepente à Divina Majestate fuisse conversum in puras & pellucidas aquas, similes purissimæ crystallo. Collatū mihi fuit novū lumen, & cognovi, quòd etiam illarum quoque materia sit terrea, eidem tamen terræ Deus potente suo brachio ejusmodi impertiverit accidentia, reddendo ipsam ita transparentem ac subilem, ut non jam terræ præ se ferret speciem, sed crystallo. Eundem in modum, post diuturnū virtutum exercitium, quò amplius anima corpus cum ejusdem potentis & sensibus subijcit ac subjugat, ut obsequatur spiritui, adeò sibi illud unit & consociat, ut non solum ab ipso non impediatur, vel retardetur in ullo opere spirituali, verum etiam experiatur ita ad omnia expeditum, ut in eo statu dicere possit, conversationē ipsius esse in cælis, eo quòd nulli terrenæ rei inveniatur additum, imò ardentibus affectibus amet, absque ulla naturæ resistentia, tantummodo æterna, optetque uniri suo Deo.

Audi tum dulcem Angelorum musicam, qui suavissimā melodiā canebant Divinas laudes. Inde me Dominus duxit ad cælum, suæque Divinæ Essentiæ perfectissimè univert, comitante inferiore parte animæ superiori, conferendo mihi altissimam cognitionem attributorum & perfectionum divinarum. Interea egressa (ut loqui solemus) ex arctissima illa unione, conspexi me totam, tum quoad superiorem, tum quoad inferiorem animæ partem, atque tam supernaturalem, quam naturalem conditionem, potuique animadvertere, itum esse perfectissimam statum, in quo corpus non modò non remoratur animam in actionibus spiritualibus, sed certo modo, propter initam amicitiam, quā sibi invicem junguntur, & perfectam obegientiam, quā se corpus subijcit animæ, etiam pro sua capacitate fit particeps bonorum & gaudiorum spiritus, ita ut natura diteror bonis spiritualibus, quæ in ipsam ab anima derivantur. Sicut, si quispiam Rex deponeret aureum vellus, quod ex

torque, pretiosis coruscante unionibus & gemmis, pendulum habuisset, atque collocaret in aureo scrinio, possemus dicere, non solum novam accedere scrinio dignitatem, cum contineat tam pretiosum cimeterium, quod ex collo pependerat, & infederat pectori regio; verum etiam posse amplius locupletari, si aliquis ex ijs unionibus & pretiosis lapidibus avelleretur, atque in illud decideret: ita licet anima retineat omnia sua bona spiritualia, eā tamen ratione, Deo dispensante, illa communicat naturæ plenè obsequenti & subiectæ spiritui, ut ipsam iisdem diceret, adeoque reddat bene affectam erga bona Divina, ut illa modo sibi competente sectari videatur, & amare, non aliter ac ipsemet spiritus. Has veritates, quas me Deus in ista visione docuit, sum ex mera ejusdem bonitate experta, in diversis meæ animæ statibus. Laudetur Deus.

Quò melius prædicta doctrina intelligatur, & magna hujus Animæ perfectio, cujus gratia à Deo obtemperantem habebant naturam, & cujus spiritus quasi ejusdem seculum effecit conditionis corpus; apponam hic aliud scriptum, in quo generatim exponit suum statum, sequenti anno sexcentesimo vigesimo quinto, sub illius finem. Proderit etiam ad intelligendum modum, quo in præcedentibus, ac deinceps referendis visionibus, ad cælum, aut aliò ducebatur.

Præsens meæ animæ status est is, quem exponam. Videtur magnus Deus noster ex sola sua infinita bonitate velle, ut magnæ gratiæ & misericordiæ, quas meæ animæ præstitit, deriventur in corpus, istudque eandem fiat particeps, & illis perfruat, quantum in hac vita mortali fieri potest. Nam videtur ab anima communicari corpori quædam virtus, à qua redditur spirituale, certoque modo ipsimet animæ conformatur, ut ita sibi mutuo sublimissimā quadam familiaritate consocietur; utque non tantum corpus non impediat animam, quò minus consequatur dictas gratias, quin potius adjuvet, atque potentia & sensus corporis ita effecti spirituales gerant quasi vicem conspiciuntur, ut anima melius fruatur suo Deo, videatque & cognoscat.

Vita Mar. de Esob. Pars II.

E

cogno-

cognoscat ipsius veritates. Nunc, dum corpus maximè infirmatur & languet, anima sentit, sibi deesse ipsius auxilium, non tantum propter morbum corporalem, qui plerumque suæ naturæ relictus impedit optimas animæ operationes, sed etiam quia, permittente id Deo, non succurrit animæ, ob suam debilitatem, eâ virtute, quam ab ipsa acceperat, sicut illi prius consueverat opitulari. Quando id fit, anima est unita suo Deo, eique adhæret deliciando, & non progreditur ad alia majora, ad quæ progrediretur, si adjuvaretur à corpore: quod quidem remanet quodammodo æreum aut phantasticum, ita tamen, ut, favente Deo, peragat omnia opera humana. Hinc oritur, quòd, cum Deus, iuxta Divinam suam dispositionem, & immentam bonitatem, me elevat ad majora, quæ pro sua qualitate debebant ac solebant efficere ecstases & raptus, ijs tum caream; imò corpus sit vivacius, utendo omnibus suis sensibus & potentijs, quod tamen minimè impedit illam animæ elevationem.

Similiter, quando me Deus ducit ad cœlestem Jerosolymam, aut aliò, vel ad maria, ubi his elapsis diebus erant tempestates, pugnae & exercitus infidelium, interdum feror solo spiritu, & sentio me remanere in meo loco; aliàs verò id non sentio, videorq; mihi tota abduci: & propter diversos effectus, quos in me operantur diversi modi harum perfectionum, quosque manifestè experior, judico non aliter se rem habere, ac dico. Deus sit semper benedictus, Amen.

Multa hic essent dicenda, verum talia, quæ docti, multoque melius ij, qui illa sunt experti, facile intelligent: ideoque pro ipsis superflua foret explicatio, ceteris autem inutilis. Nunquam enim à nobis posset percipi. Unde nobis sufficiat, ut ista generatim & simpliciter intelligamus, nostraq; anima ex ijs proficiant, eliciendo inde humilem erubescitiam, quod ea, quæ Deus communicat suis amicis, nostrum caput excedant.

Advertendum est, tam in his scriptis, quàm alijs multis, ab hac Virgine per naturam, seu naturale intelligi solum id, quod concernit

corpus, ejusdemque potentias, & sensus materiales, qui sunt organa & instrumenta, ut anima spiritualibus potentijs utendo operetur, de hac natura dicit, fuisse illam, ex Dei gratia, jam dispositam, ut esset aptissimum spiritui instrumentum. Licet autem ista significatio, in qua sumitur natura, sit limitata (cum etiam id quod est rationale, suas habet actiones naturales) in materijs tamen mysticis est perquam idonea, & usitata.

Etiamsi verò virtus heroica, & anima sancta consortium, divinâ adjuvante gratia, consueverit corpus ad hanc felicem perducere conditionem, quantumvis refractaria sit natura & rebellis, licetque corpus à congenita suorum humorum complexione, & proprio temperamento, inclinetur ad vitia; observare pravea oportet, quòd suavis dispositio magis Dei nostri & Domini, qui omnia ad suos fines suaverter dirigit & fortiter, plerumque animalium, quas ad altissimum destinat provehere perfectionis gradum, naturam bonam (quæ quidem singularis est gratia, quam nobis Christus Dominus promeruit, & pro qua Salomon gratias egit) atque docilem & accommodatam spiritui, quamprimum vitales incipiunt spirare auras, soleat impertiri. Talem Dei, erga hanc suam dilectam sponsam, fuisse providentiam ijsfatur, dum post eximias aliquando obtentas à Deo gratias, à se enarratas, hanc addit commendulam.

His omnibus, quæ recensui, peractis, dicebam Domino: Mi Deus, quomodo mihi, etsi tam vilis creatura, & tanta sim peccatrix, tot tamque inusitatas præstas gratias? Dominus autem mihi respondit: Quando te creavi, contuli tibi naturalia, posteaq; etiam supernaturalia dona, apta ac directa ad præstandas tibi istas gratias. Et has jam inde ab æternitate mea tibi conferte decreveram, ideo solum quòd voluerim, fueritque meum beneplacitum. Hoc responso mea anima fuit commota, ut plurimum miraretur Dei bonitatem, & pro ea summas illi ageret gratias, qui sit in æternum benedictus, Amen.